

MÉREGTELENÍTŐ
2019.02.szám

KEDVES OLVASÓ!

Egy nagyon talpraesett rokonom, immár nyugdíjas, többszörös nagymama ujjongva mesélte a napokban: Mondtam-e már, hogy önkéntesként dolgozom? Minden héten egy napot töltök X kórházban. Oda irányítottak, ahol a legnagyobb szükség volt rám, a Traumatológiai Osztályon. Ott dolgozom egy teljes munkanapot. A legegyszerűbb munkát végzem, hisz nincs szakképesítem. Tisztába teszem a betegeket, etetem, megíatom, ha kell, vagy éppen beszélgetek velük. Főleg meghallgatom őket. Ez talán a legfontosabb feladatom.

Jócskán elfáradok a nap végére, de nagyon élvezem. Tudod, én legalább annyit kapok tőlük, mint amit én adok, de inkább többet...”

Ennek a hölgynek soha semmi dolga nem volt az egészségügyben, csak mint szenvedő, vagy mint hozzátartozó. Most, hogy elég jól érzi magát, és elbíri ezt a terhet, bevállalta. ÖNKÉNT! És DALOLVA! Vagy inkább UJJONGVA!

Elgondolkodtam: hányan vannak olyanok, akik sírnak, mert feleslegesnek érzik magukat. És várják, hogy valaki vigasztalja őket. Pedig őket is várja valahol egy ilyen, vagy ehhez hasonló feladat, szolgálat, lehetőség!

Ennek hivatalos forma nélkül is van millió variációja, csak az önsajnálattól kell elszakadni.

Olvasóm, Te hol vagy ÖNKÉNTES SEGÍTŐ?

Dömötör Tibor - A szeretet himnusza 1.Kor. 13:1-13.

Lehetsz emberzseni,
próféta, nyelvtudós,
nem vagy más csak hamis
húrt verő cimbalmos,
lehetsz titkot tudó,
bölcsséget ismerő,
hegyeket mozdító
meggyőző hiterő,
adhatod pénzedet
mind a szegényeknek,
dicsérheted Istent,
amíg megégetnek,
ha szeretet nincsen
szívedben, szavadban,
a szeretet eltűr
emberi megbántást,
nem fuvalkodik fel,
kap isteni áldást,
nem gerjed haragra,

nem cselekszik rosszul,
nem fizet gonosznak,
bosszút meg nem bosszul,
nem örül hamisnak,
de vigad a jóban,
megbocsátja a bűnt,
hisz az igazságban,
a szeretet remél,
életet ad és hat,
mindig újraéled,
soha el nem fogyhat,
elfogy az embernek
tudása, élete,
örök csak Istennek
mentő szeretete.
Hit, remény, szeretet,
nagy áldás e három,
szereket képében.

Dömötör Tibor – Mester! Érintsd meg a szívem!

Mester! Érintsd meg a szívem!
Hogy megújuljon a lelkem,
Hogy begyógyuljon a sebem,
Hogy viselhessem keresztet,
Hogy lássa arcod két szemem,
Hogy szikla legyen hitem,
Hogy hallja szavad a fülem,
Hogy Te légy minden reményem,
Hogy áldássá legyen kezem,
Hogy bocsájtassék sok vétkem,
Hogy dicsérhessen énekem,
Hogy Tiéd legyen életem.
Mester! Érintsd meg a szívem!

Fésűs Éva - Mottó

Valószínűleg nem leszek költő.
Tudok hallgatni évekig.
Szívemet nem az ihletett percek,
csak hétköznapiok érlelik.

Nem vernek értem harangot félre,
mert gátakat sem szaggatok,
tisztelem itt is, ott is a partot,
amit a sorsom megszabott.

Szavamnak nem lesz rohanó
sodra,
hogy a lét titkát oldja ki,
s nem fogok érces öntudattal
súlyos ígéket mondani.

Csillagutakhoz, nagy hivatáshoz
kis életemnek nincs köze.
Fél dióhéjban elfér, amim van,
mint a tündérek köntöse.

Nem hoztam kincset, és az igazság
arcát nekem sem tárta fel
Csepp víz szeretnék lenni, de tiszta,
melyben az ég magára lel.

Igaz történet egy férfiről, aki egy ötéves kislány szívét is elrabolta

Laza online hülyéskedésnek indult, hogy aztán rájöjjenek, ennél sokkal több lehetne közöttük. Így végül randiztak is – és azóta elválaszthatatlanok egymástól.

„Az esküvői szertartásunkon Miklós, miután elmondta az ő esküjét nekem, letérdelt az ötéves lányom elé, és a könnyeivel küszködve a következő ígéretet tette neki: „Esküszöm, hogy mindig igazságos és őszinte leszek veled. Megígérem, hogy minden módon támogatlak. Ígérem, hogy mindig megfogom a kezéd és megfésülöm a hajad, valahányszor csak megkérsz rá. Ígérem, hogy esténként betakargatlak. Ígérem, hogy az édesanyáddal való kapcsolatod során megmutatom neked, hogyan kell egy férfinak bánnia egy nővel. És mindenekfelett esküszöm, hogy megvédelek, gondoskodom rólad, és nagyon, nagyon szeretni foglak... mindörökké.” (facebook)

Apáti Kovács Béla: A hegy tetején lakó napsugár

Szomszédunkban lakott egy kisfiú. Nagyon kíváncsi lurkó volt. Állandóan kérdésekkel nyúzta szüleit és nagypapáját. Nem volt tőlük egy szabad percük sem. Embernek kellett lenni a talpán, aki felelni tudott a rengeteg kérdésre. Egyik nap is így fordult öreg nagyszülőjéhez:

– Nagypapa, hol lakik a napsugár?

Az öregember meglepődött a kérdésen, és sokáig nem tudta, mit feleljen. Mivel a fiúcska a déli órákban kérdezte ezt, nagypapája azt találta mondani, hogy a közeli hegy tetején, mert akkor a Nap éppen onnan tekintett le rájuk.

Ezen a kis unoka elgondolkodott, majd mondta:

– Nem is sejtettem, hogy ilyen közel van hozzánk a napsugár háza. Nagypapa, – ugrott fel hirtelen – ugye egyszer elmegyünk vendégségbe hozzá?

– Miért ne? – ment bele a játékba az öregúr, és nagyot szívott a pipájából – Egyszer majd elmegyünk, de most siessünk ebédelni, mert nagyanyád mérges lesz, ha lekéssük a főztjét.

A kisiú fantáziáját nagyon felkeltette, amit az öregapja mondott. Az ablakból egész nap a közeli hegyet nézte. Egyszer csak megint felkiáltott:

– Nagypapa, a napsugár lement a hegy tetejéről, és már szinte belebukott a folyóba. Ez meg hogyan lehet?

– Tudod kis unokám, este a napsugár is mindig megfürdik lefekvés előtt. A folyóban szokott tisztálkodni. Amikor végez, az esti szellővel megtörölközik, és csillagfényvel visszamegy a hegy tetején lévő házába.

– Reggel nem szokott mosakodni? Amikor felkelek, édesanyám mindig mondja: Menj a fürdőbe, és mosd meg az arcodat és a fogaidat! A napsugárnak nem kell megmosnia az arcát és a fogát minden reggel?

A nagypapa elmosolyodott, és mindjárt megértette, hogy unokája mire gondol. A csöppség megfigyelte, hogy a napsugár nem ott folytatja a napját, ahol abbahagyta. Reggelente ellenkező irányban keleten lehet látni, mint este.

– Tudod drágaságom, pitymallatkor a napsugár ott azon a szép, virágos mezőn harmatcseppel mosdik meg, ezért olyan friss és üde mindig.

Ez látszólag megnyugtatta a fiúcskát, de továbbra is minden vágya volt, hogy meglátogassa a hegyen lévő házat. Ezért öregapját nem hagyta békén. Szinte szünet nélkül azt kérdezte, mikor indulnak már végre vendégségbe a napsugárhoz. Szegény öregember alig tudott kifogást találni.

– Látod ott azt a nagy fekete felhőt?

– Igen.

– Ilyenkor nem szabad meglátogatni a napsugarat, mert a felhőben egy mérges rokona lakik, aki nem tűri a látogatókat. Ha valaki ilyenkor megy látogatóba, azt villámaival elkergeti.

Néhány napig megúszta az újabb zaklatást, mert borús idő volt, sőt még esett is, de amikor kisütött a nap a kisiú megint rimánkodni kezdett, hogy már menjenek fel a hegyre. Végül már nem lehetett kibújni a rengeteg nyaggatás alól, és kitűzték a kirándulás időpontját.

Egyik szép kora tavaszi napon a kisiú és nagypapája elindult, hogy a közeli hegyen felkeressék a napsugár házat. A nagymama mosolyogva készítette össze az elemózsiát az útra. A hátizsákban volt sok finomság és innivaló.

– Aztán el ne felejtsetek mondani, hogy én is üdvözlöm a napsugarat. Ezenkívül kérjétek meg, selymes cirógatásaival biztassa a kertemben a palántákat, hogy minél előbb erősödjenek meg!

Megígért, és boldogan elindultak.

Sokáig mentek. A kicsi unoka eleinte vidáman lépdelt nagypapa mellett, de egy idő után kezdte elunni a hosszú gyaloglást.

– Nagypapa, mikor érünk már fel a napsugár házához?

– Türelem, türelem kicsikém – nyugtatgatta az öregember – mindjárt ott leszünk. Nézd, én már látom is a hegy tetejét. Még néhány kecskeugrás és megérkezünk.

Igaza lett, mert egy – két perc múlva egy tisztáson találták magukat. A kisiú kíváncsian nézett körül, majd csalódottan kérdezte:

– Hol van itt a ház? Nem látok semmiféle házat. Jó helyen járunk nagypapa?

– Természetesen, hogy jó helyen járunk. Nézz csak fel az égre a napsugár is éppen most érkezett haza. Éppen a fejünk fölött van. Ideje valami hűs helyet keresnünk a házában.

A kicsi unoka még mindig nem értette, hogy nagyszülője milyen házról beszél, amikor a fennsíkon néhány csenevész fán és bokron kívül nem látott semmit.

– Nagypapa, azt mondtad, hogy elmegyünk a napsugár házába. Hol van az a ház?

– Gyere csak ide ehhez a fához, és állj te is alája! Nézz át a levelei között, és hunyorogj a szemeiddel! Ha így teszel, akkor meg fogod látni a napsugár házát.

A kislány követte az utasítását, és lássatok csodát, amint hunyorogva átnézett a lombok között egyszer csak érdekes jelenségben volt része. A szivárvány összes színében pompázó kupola bontakozott ki előtte. Olyan volt, mintha egy gyönyörű palotában lettek volna. Minden ragyogott, és csillogott.

– Látod már a házát? – kérdezte mosolyogva az öregember.

– Igen - lelkesedett a gyerek –, de hiszen ez nem is ház, hanem palota. Soha nem gondoltam volna, hogy a napsugár ilyen szép helyen lakik.

– Ugye, nem csaptalak be? Miért is tettem volna, hiszen annak idején nekem is a nagypapám mutatta meg, hol lakik a napsugár, és majd te is megmutatod az unokádnak, ha eljön az ideje. Most pedig gyere, telepedjünk le ide a fa alá, és fogyasszuk el az elemózsiát, amit öreganyád pakolt nekünk.

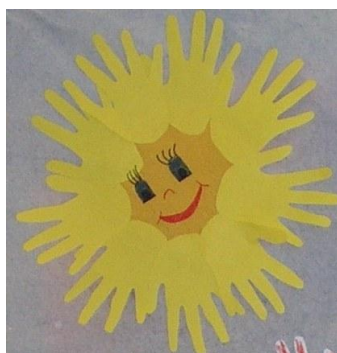
A hátizsákból előkerül az ennivaló, és a kislány nagymamája által készített meggyzörp is, amit vidáman megettek és megittak. Az evés után még egy kicsit nézelődtek a hegytetőn, majd a nagypapa mondta az unokájának:

– Lassan mennünk kell, mert a napsugár is indulni készül, hogy folytathassa égi útját. Nézz csak fel az égre, őkelme már a kapuban áll és integet nekünk! Valóban a Nap már nem volt a fejük felett, elindult lefelé a folyó irányába, hogy majd este megmosakodjék a selymes vízben.

A kislány boldogan integetett kicsi kezeivel feléje, és megígérte, hogy majd legközelebb is meglátogatják nagypapájával a napsugár házát.

Odahaza lelkesedve mesélt szüleinek a kirándulásukról. Alig tudott elaludni a sok élménytől. Legszívesebben reggelig mesélt volna édesanyjának a napsugár csodálatos házáról.

– Jó éjszakát drágaságom! – mondta neki az anyja – Csukd be kicsi szemeidet, és álmodjál szépeket az új barátodról, a napsugárról!

Fekete István - Ünnepe után

Elmúlt az ünnep, fáradt a város,
Sötét szobákban kopott fenyők,
Bús gyertyacsonkok és álmos
mackók
Bádog vasutak és törött hajók.
Künn ül a hó az ablak előtt.

Künn hull a hó. A nagy erdők
alatt
Mint néma árny, oson a róka.
Surran a patak mohos híd alatt,
Sziszegő szél sepri a partokat,
S dúdol magának tegnap óta.

Régi a dal és régi az ünnep.
A tél havas csókja most meleg,
és tiszta, mint a szálló, szűzi hó,
Mint az imádság, a legutolsó.
Itt-nem múltak el az ünnepek.

Nemes Nagy Ágnes: Hóesésben

Szakad a hó nagy csomókban,
veréb mászkál lent a hóban.
Veréb! Elment az eszed?
A hóesés betemet.
Nem is ugrálsz, araszolsz,
hóesésben vacakolsz.

Fölfújta a tolladat,
ázott pamutgombolyag.
Mi kell neked? Fatető!
Fatető!
Deszka madáretető!

Kiss Péter: Varjak a kertben...

Varjak a kertben az ágakon fáznak,
nap sugarában a hó melegít.
Tél derekára, ha álnok az álca,
nem marad el, ami elmerévít.

Elhal a szó, csak a csend szele rezdül,
égetem fél lángon újra magam,
lassan a tűzhelyem, ágyam is elhűl,
hátrahagyom puha árnyékomat.

Varjak a kertben az ágakon ülnek,
nap sugarában a hó merevít.
Tél derekára lehúznak az évek,
múlt dala száll, ami felmelegít.

Kiss Péter: Februárban

Szemére húzza paplanát a reggel.
Acélhang zörög szélfútta síneken.
Keréknyom cikázik át a zúzmarán,
árván nyekereg ágyában február.
Barna lány tol gombolyag-gyereket,
mamusz csoszog rozoga bolt felé,
sápadt homlokát kéreti néhány zsemle
a polc mögött, két fekete vekni között.
Hó esik, ritkásan, meg-megállva,
a betérő borzas hátán megül,
árnyék imbolyog lassulón, tétován,
gondolatnyi fény pincébe menekül.

Kiss Tamás: Télutó

Szép az, amikor a felfagyott
rögöket belepí a hó,
s a végtelenbe fut a nyom
az autó kereke alól,

és puha hermelin-fehér
a föld tükre is odafönt,
leszáll az únt zsvíj után
egy új öröm: a tél, a csönd.

De szebb, mikor a híg latyak
szigetén ott látod magát
az anyaföldet, s érzed is
a napsütött aszfalt szagát.

S a jég alól mikor kibú
a csatorna rácsos szeme,
s delenkint elkezdi csordogálni
csipp-csipp – a hólé lefele.

Csipog, dalol és szüntelen
énekel odalenn az ár,
mint az élő föld szelleme,
tavaszt köszöntő kismadár,

s üzen: ne félj, nincs elmúlás,
nincs külön élet és halál,
játszik a két idő, s te ott vagy
az alkonyán, a hajnalán.

Csipp-csiripp – csitítsa szíved
ez oldó angyali zene:
csipp-csiripp – lásd, mindennek eljön
egyszer a maga ideje.

Szabó Jolán: Miért nem csalom meg a párom?

Látom, mosolyogsz. Persze, könnyű így hetvenfelé a húségről beszélni, amikor kevés kivétellel mindannyian együtt élünk valamely betegséggel, már rég elvesztettük bőrünk hamvasságát, arcunk a ráncoktól egyre karakteresebbnek látszódik, alakunk sem a régi sudár, sziklaszilárd, emiatt nem is vagyunk kitéve a csábításoknak.

Ugyan, ez csak a látszat! Mondhatnám, csak a felszín.

Ennél sokkal bonyolultabb a helyzet, mert nem minden a külső. Hosszan fejtegethetném kiszálazva a témakör szerteágazó fonalait, kibogozva az összekuszálódott szálakat, de nem teszem. Úgyis ismeritek mindegyiket ti magatok is, akkor minek ismételnem, abszolút felesleges lenne.

Hivatkozhatnék arra, hogy bízik bennem a párom, ahogyan és is benne, kölcsönösen toleráljuk egymás hibáit, bár az is megérne egy misét, ki mit tart hibának, fontosnak tartjuk a kapcsolatunkat, az a mindennapjaink szerves része, egyébként is egymás nélkül elvesztené kerekességét a szerény kis mikro világunk, mert úgy egymáshoz idomultunk, hogy a ritka vitáinkat is közös életünk vérpezsdítő természetes részének tekintjük, miközben természetesen tartjuk, hogy követjük egymást, mint fényt az árnyék, s nem kérdés, mikor melyikünké adott esetben a meghatározó szerep, hiszen fontos, hogy támogassuk egymást céljai elérésében, biztassuk, ha fogytán a kitartása, mi több, próbáljuk megvédeni a legkisebb kudarctól is, miután tudjuk, azt már mi magunk is nehezen viseljük, ahogyan azzal is tisztában vagyunk, hogy kevesebb van előttünk, mintsem mögöttünk, s a hátralévő időt csendesen egyhangú, kiegyensúlyozott boldogságban szeretnénk eltölteni, egymás kezét fogva, forró izzasztó nyárban és jégfagyasztó zimankóban egyaránt, mert ketten erős hadseregeként képesek vagyunk szembeállni bármely ellenféllel, anélkül, hogy akár egy pillanatra is felmerülne a csatanyerés el lehetetlenülése, pedig híján vagyunk a három klasszikus alaptételnek, pénznek, paripának fegyvernek, de nem az kell hozzá, hanem ész, élettapasztalat és dús fantázia, amely kiegészülve a magunkba vetett rendületlen hittel és optimizmussal, legyőzhetlenné tesz bennünket.

Ó, ez egy így túl bonyolult! A válasz ennél sokkal egyszerűbb: mert szeretem Őt!

Gárdonyi Géza - Mikor itt vagy

Mikor itt vagy a szobában
mintha telis tele volna
rózsával és liliommal,
s körülöttünk zene szólna.

S mikor kimégy a szobából
olyan üres ez egyszerre,
olyan üres, olyan néma,
mintha én se volnék benne.

Szent-Gály Kata: Arc a homályban

Ott játszottál a fiúk szobájában. Szigorúan tilos volt tanulás közben zavarni a nagyokat, de hallottad, hogy nagyobbik bátyád, aki mindig szívesen olvasott neked mesét, most valamit halkán mormol maga elé. Óvatosan elhagytad a számodra kijelölt szobasarkot, s lábujjhegyen megálltál bátyád mellett.

Ránéztél és vártál.

– Tanulok, ne zavarj! – szólt rád szigorúan, de máris teljesítette szíved vágyát, hangosabbra vette a tanult szöveget: „Isten mindent hall, mindent lát, sőt, tudja azt is, amit gondolunk vagy titokban cselekszünk.”

Megkövülten hallgattad. Ez valami egészen új volt számodra, valami csodálatos – de nem kellemes. Bátyád félretette a könyvet.

– Isten igazán belát ide is? – kérdezted susogva.

– Igen.

– De ott a mennyezet! Azon keresztül?

- Igen.

– A zongora alá is belát? Tudod, az én sarkomba, ahová csak akkor bújok, ha félek, hogy kikapok. Onnan még apuka se tud kihalászni.

– Ott is lát.... Isten elől nem lehet elbújni. Ő mindenütt jelen van. De ne zavarj.

Másik bátyád is rád szólt, te védted magad, a szóváltásra anyád is bejött a konyhából, visszaparancsolt a helyedre. Bánatosan ledobtad a babákat, de azért úgy, hogy ne törjön össze egy sem, s letelepedtél a csíkos csergére. Egyre csak a mennyezetet bámultad meg a kályhasarkot, s nagyon de nagyon kényelmetlennek találtad, hogy soha nem lehetsz egyedül.

– Jobb volt, amíg nem tudtam – sóhajtottál fel hangosan. – Most akkor is jónak kell lenni, ha nincs benn senki. Ő jelen van.

Másnap a megszokott rend szerint indult a reggel... Rengeteg öröklött kockád volt. Hatalmas várakat építettél, s úgy bele feledkeztél a játékba, hogy anyád nyugodtan dolgozhatott a konyhán.

Az asztal négyszögletű volt, de neked még magas. Csak székre térdelve érted el a tetejét. Időközönként leugrottál, körülsétáltad, hogy minden oldalról láthasd a készülő remekművet. Egy ilyen alkalommal szemedbe csillant az ebédlőszekrényen álló cukortartó. Négy lábú doboz volt, ezüst. Még kulcsa is volt, de anyád nem használta. Mindig nyitva állt és mindig kockacukor volt benne.

Kicsit hallgatóztál. Megállapítottad, hogy anyuka most főz, és biztosan nem jön be. S egy szem kockacukrot úgysem vesznek észre. Ha szólnál, talán meg is engednék. De mivel ebben nem voltál egészen biztos, lebeszélted magad az engedélykérésről. Már majdnem a doboz pereméig ért a kezed, mikor felötlött benned a tegnapi szó: Isten lát. Jelen van.

– Akkor hát nem lehet – mondtad magadnak fanyalogva, s kezed, mint a tétovázó levél, lehullt, elengedte a távolságot.

– Csak ne lenne olyan nehéz jónak lenni – sóhajtoztál.

Egy idő múlva, a jó melegben megreccsent valamelyik bútordarab. Elkapott a félelem, összeszorult a szíved, leugrottál, s már fogtad az ajtó kilincsét, hogy kirohanj anyádhoz, mikor ismét felfénylett: Isten lát. Jelen van.

– Akkor jó – szóltál egyszerűen, s abban a biztos tudatban, hogy valaki vigyáz rád, visszamásztál a székre. Tovább raktad a vár köveit. Mégis lassabb iramban. Az a titokzatos jelenlét nem hagyott nyugodni. Végül megálltál. Körbenéztél a szobában, s hangosan megszólaltál:

– Isten, hol vagy? Látni szeretnék!

Nem kaptál választ, de ösztönös megérzéssel, hogy a Világosság a sötétségben világoskodik, s hogy Isten mindig fölöttünk való, kiválasztottad otthonának a Magasságot és Homályt, vagyis azt a szobasarkot, melyet az akkori idők függönydivatja legjobban megfosztott a fénytől. Nézted percekig, nézted mozdulatlan, mégis hiába kutattad, Arc nem merült fel soha benne. De a Jelenlét ma sem változott, és legnehezebb óráidban sem vagy egyedül

Szent-Gály Kata: Láthatlanba

Én azt se tudtam, hogy mi az élet,
én nem akartam azt se, hogy legyenek,
én lettem,
születtem,
mint annyi más gyerek.

Nem faggattál, hogy mit is szeretnék:
milyen országot és milyen hazát,
a síkot inkább, vagy simogatásra
váró kis dombok hullámzó sorát,
még azt se kértded, hogy miféle
múltat, pedig te tudtad,
hogy befolyásolnak
örökké.

Útravalónak adtál egy lapot,
üres papírlap, ez hát a jövő,
az enyém.
Majd ráíródik minden,
ami jön felém,

az elkövetkező
esztendők hosszú, ballagó sora.

A legelején anyám mosolya.
Sikerek. Arcok.
Kudarcok.

Aztán betegség, meg jön a Halál is.
Hogyan? ki tudja.
Majd csak elválnak.

Most még lebegek,
mint őszi pók a szálon,
és mint az álom,
minden oly laza,
s te mondd: hogyha szeretek,
aláírom a nevemet
így:-- --
Hát írom:
Vállalom. Kata

Nemes Nagy Ágnes: Magas hegyekre áhítok

Magas hegyekre áhítok,
hol megfejtődik száz titok,
hol nincsen bűn és nincs piszok,
csak fényes ég és nárciszok.

Az olvasás és a szenes kosár

Nagyapa minden reggel kint ült a konyhában, és olvasta régi, megkopott Bibliáját.

Unokája szeretett volna olyan lenni, mint ő, igyekezett mindenben utánozni nagyapát. Egyik nap így szólt hozzá: Papa, én is próbálom olvasni a Bibliát, de nem értem. És amit értek, azt is elfelejtem, amint becsukom a könyvet. Mire jó a bibliaolvasás?

Nagyapa szemet rakott a tűzre, aztán azt mondta: Fogd ezt a szenes kosarat, és hozz benne vizet a folyóról.

A fiú próbálta megtenni, de persze csepp víz sem maradt a kosárban, mire felért a házba. Nagyapa nevetett, biztatta a fiút, legközelebb szedd jobban a lábad!

A fiú úgy tett, de az eredmény ugyanaz volt. Akkor fogta a vödör, hogy abban tud majd vizet hozni. De nagyapa rászólt, Én a kosárban kérek vizet. Meg tudod Te azt csinálni, ha eléggé igyekszel.

A fiú a nagyapa kedvéért még egyszer próbálkozott, de az üres kosarat mutatva mondta: Látod, Papa, ennek nincs értelme.

Nagyapja azt mondta: Nézd csak meg jól a kosarat! Mit láatsz?

A fiú meglátta, hogy a széntől megfeketedett kosár egészen más lett, megtisztult, mintha új lett volna. - Látod, fiam, ez történik akkor is, mikor a Bibliát olvasod. Lehet, hogy nem mindent értesz meg, lehet, hogy nem is emlékszel rá, de amit olvasol, az megtisztít. Ez Isten Lelkének a munkája. Átalakít minket, hogy megtisztuljunk, hasonlók legyünk Hozzá.

Gárdonyi Géza: Írás a Bibliába

–Ez a könyv a könyvek könyve,
Szegény ember drágagyöngye.
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
Boldog, aki rátalál!
Szomjas lelkek forrás-kútja,
Hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény,
Királyon lánc, rabon napfény,
Tévelygőnek hívó harang,
Roskadónak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbúgás,
Viharvertnek ereszet,
Haldoklónak angyalsúgás:
„Ne félj: fogd a kezemet”

Gyermeknek is: „Mily szép rege”,
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, – s túl rajta élő hangok,
Köd, s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
Csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
Rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá málnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.

Fodor András: Csend

Végül is megbékül a lét,
nem kérdi tőlem, mért vagyok.
Földről, égről pillámra gyűlnek
tollázkodón a csillagok.

Dereng a kikötött hajó
hamvas kísértete.
Álmok túlsó partjára már
nem indulunk vele.

Pihen a sok ragadozó,
maga húsába tépő indulat.
Meleg árnyékredők pihegnek
a kígyópad alatt.

Fénycsövek bordáira fagyva
megállt a vad muzsika.
Mered az elhúlt szenvedély.
Tündöklő kaloda.

Virágzó, hosszú szárú füst
kötözi fönn a végtelent.
Ki hinné, hogy tüzek kínjából épült
mindez a gyönyörű csend?

Kiss Tamás: Úgy várom...

Úgy várom nyárra az enyhe őszt,
s a lucskos ősze a telet,
legjobban mégis a tavaszt,
a napot, fényt, a meleget.

Így élek hosszú évek óta,
ebben lelek vigaszt csupán,
hogy mint a rab, számlálgam:
jön egyik a másik után.

Így élek én már évek óta,
sohasem azzal, ami van,
csak ami lesz. De már tudom
s élvezem, hogy csalom magam.

Tán nem csalás a csikók futása,
s kezünkben a virágos ág,
kék ég, a zöld lombok között,
a visszatűnő ifjúság?

Wass Albert: Amikor mégis egyedül vagy

...Vannak az életben pillanatok, amikor menthetetlenül egyedül vagy. Ilyenkor hiába van társad, hiába van családot, hiába vannak barátaid: egyedül vagy. Bizonyos kérdéseket egyedül kell megoldanod, senki nem segíthet rajtad, senki helyetted el nem végezheti. Kifejezhetem ezt úgy is, hogy vállalnod kell valamit az életből, valami kockázatot, valaminek a felelősségét, egyedül, a magad erejéből.

Amikor döntened kell, hogy valami jó-e, vagy rossz. Helyes vagy helytelen. Szép vagy csúnya. Jobbra térsz vagy balra fordulsz. Ilyenkor nem segíthet rajtad senki. Még csak azt sem teheted, hogy valamilyen félmegoldással elhalasztod a döntést.

Öregek, bölcsek, papok, filozófusok sok mindent tanácsoltak már Neked erre az alkalomra. Mondták, hogy térdelj le és imádkozz, hogy Isten megvilágítsa az agyadat. Mondták, hogy ösztönöd indítása szerint azonnal és gondolkodás nélkül cselekedj. Mondták, hogy zárkózz be négy fal közé, étlen, szomjan és töprengj napokig. Azt is mondták, hogy ostorozzad magadat ilyenkor, mert a szenvedés megtisztítja a látást.

Én nem vagyok sem filozófus, sem pap. Még csak öreg sem vagyok. Így hát egészen egyebet mondok Neked: Menj ki az erdőre. A mezőre, a folyó mellé, vagy föl a hegyre.

Lassan járj, hiszen egyedül vagy, nincs miért siess.

Mint valami hajdani Nagyúr, aki birtokát járta be, s ameddig a szeme ellátott, övé volt minden. Erdő, mező, folyó, hegy. És amit szemed lát, valóban mind a Tied akkor. Az erdő, a mező, a folyó, a hegy. Még a napsütés is. Még a virágok is. A rigófütty és a pillangó színei.

Menj tehát lassan, kényelmesen. Nézd meg a virágokat. Simogassad meg a fák törzsét. Hajolj a nyírfához és szívj be az illatát. Hallgasd a madarakat. Próbáld megérteni azt, amit mondanak.

És amikor már tele vagy a virágok illatával, a napsugárral, a széllel és mindennel, ami zsongva körülvesz, és ami mind a Tied abban a percben, akkor gondolkozz a csodán, amit életnek, mindenségnek, vagy teremtésnek nevezünk. Gondolj arra, hogy Isten sok-sok millió esztendővel ezelőtt megteremtette az anyagot és megteremtette a sejtet. Megteremtette és céljává tette a jót, a szépet és a fejlődést. És a sejtből lett virág, állat és végül ember.

A látható sejtek mellett növekszik folytonosan a láthatatlan is, amelyik a szép és jó törvényeit hordozza magában és tereli az életet a fejlődésen keresztül a tökéletesedés felé, hogy végül is visszatérhessen Istenhez egy napon.

Gondolj a moszat útjára a liliomig, a hernyó útjára az emberig és az emberi lélek útjára tovább, amit már tudni nem, csak sejteni lehet.

És akkor állítsd be a kérdést, ami fölött döntened kell, ebbe a nyílegyenes útba, mely az anyagtól fűszálakon, virágokon, madarakon, állatokon és végül rajtad keresztül Istenhez vezet. És döntöttél máris. Testvéred a világ. Őcséd a nyúl, húgod a margaréta.

A fejlődés nagy láncolata összefűz mindennel és a pókháló-finom lánc vége Isten kezében van. Néha megpróbálsz ember-ésszel leszakadni erről a láncról, de csak annyi történik, hogy letérsz a nyílegyenes útról, eltévedsz, hátramaradsz. De ha meglátod és megérted a láncszemek törvényét, akkor megérted azt is, hogy soha sem vagy egyedül. Legkevésbé pedig olyankor, amikor azt hiszed, hogy egyedül vagy.

Káldi János: Sehol máshol

Csak itt, e hóverte tájon
a zengő-síró házfödelek közt,
a kisszékre ülve,
veletek együtt —

Csak itt, a tétova mondatok
fagyott margarétái közt,
a szántások szélén,
köztetek —

Csak e dombos-lapályos földön,
ahol úgy bujdokolhatok,
akár a szél —

Ahol minden kitárt ajtó
a ti szívetek,
s ahol minden úton a ti álmotok
indul világgá —

Ahol úgy úszik végig a Duna az alkonyatban,
mint a búcsúsok kései éneke,
s ahol minden jegenye
égbelobbanó remény —

Csak itt, csak itt.

Dr. Tomka Ferenc: Találkozás a kereszténységgel

II.könyv.6.rész, 35. fejezet

„...az egyházak egyesülését nem szabad egyszerűen úgy elképzelni, hogy az „elszakadt keresztények visszatérnek” a katolikus egyházba. Hiszen a katolikus egyháznak is meg kell újulnia. Az egyesülés útja inkább az, hogy a keresztény egyházak mind közelebb kerülnek Krisztushoz és Benne találkoznak egymással.

S az egyesülés természetesen nem jelent majd teljes egyformaságot sem. Az egyes egyházak megtartják a maguk értékeit, és így jutnak el a hit és a szeretet egységére. A II. vatikáni zsinat kéri a híveket, hogy a krisztusi szeretet és megértés lelkületével közeledjenek a más vallású testvérekhez. mindannyian szorgalmasan vegyék ki részüket az ökumenikus munkából.

„...E téren konkrét javaslatokat tesz: a) A katolikusok mindig egyetértésben egyházi elöljáróikkal folytassanak testvéri párbeszédet a nem katolikus keresztényekkel. b) működjenek együtt velük a közjóért való tennivalókban, c) tájékoztassák őket egyházunk ügyeiről, d) és imádkozzanak velük együtt ökumenikus összejöveteleken.

Végül: A különböző keresztény egyházak akkor kerülhetnek közel egymáshoz, ha bennük a jézusi egység uralkodik.

Korunk kereszténységének legnagyobb feladata az egység helyreállítása. Ezzel tartozik a világnak is. Hiszen így tudja meghívni a világot a jézusi testvériségre. S e munkában neked is közre kell működnöd! – Hogyan? Tudod, hol termette a legszebb gyümölcsöket az ökumené? Nem a tárgyalásokon vagy a konferenciákon, hanem ott, ahol emberek mélyebben átadták életüket Krisztusnak és elkezdték szeretni egymást (vö. Jn 17,23).

PI. Taizében a különböző egyházakhoz tartozó keresztények elkezdtek együtt élni – kölcsönös szeretetben, de úgy, hogy közben mindnyájan teljes egységben maradtak saját egyházukkal. Evangéliumi életük világszerte új lendületet adott az ökumenikus mozgalomnak. ...”

(Taize-i kereszt)

Egység? Erről szól évek óta január 20.-tól számítva egy héten át a keresztény egyházak imaszándéka. A Krisztusban hívők egységéről van szó. Az egység vágyáról. De valóban vágyunk-e rá mindannyian? Vagy inkább mindenáron újra meg újra a magunk igazát akarjuk bizonyítani? Számtalan előadás és vitaműsor hallgatható a Youtube-on, amely felveti bennem ezeket

a kérdéseket. Lehet, hogy teológiai kérdésekben már nem valósítható meg az egység?

De ha az megtörténik, ami az alulról induló kezdeményezések kapcsán mindig elhangzik, hogy: „hát egy Istenben hiszünk mindannyian!”, vagy „mindnyájan az egy Jézus Krisztus követői vagyunk!”- szóval ha erre tevődik a hangsúly, akkor van remény egységről beszélni. Ahogy az egyszerű, teológiában nem nagyon járatos, de Jézust szerető emberek jól tudnak együtt imádkozni, azt mutatja, hogy valahol itt van a lényeg.

Érdemes minden évben szembesülni a tehetetlenségünkkel, hogy még buzgóbban imádkozzunk az egységért. Érdemes megtenni mindazt, amit saját kis életünkben megtehetünk. (Szerk.)

Mary Omwake: Egy belevaló Nagyi

Megbeszéltem öt éves unokámmal, hogy síelünk egyet a kaliforniai hegyekben, a Medve tónál. Már alig vártam, hogy magamhoz öleljem a kisfiút. Néhány hónapja már bevezettem őt a síelés rejtelmeibe, és akkor egész idő alatt a felvonó kötelén csüngött, hogy minél többször tudjon lesiklani a hegyről. Nem számított, hogyan érkezett le, minden alkalommal karjával hadonászva ujjongott. Emlékszem, azt mondtam neki:

- Azt szeretem benned, Justin, hogy olyan kitartó vagy!

Mielőtt odarepültem hozzájuk, hogy újabb kivételes időszakot töltsünk együtt, többször beszéltünk telefonon. Beszéltem neki a „célkitűzés” fogalmáról, hogy bármire is készülünk, véghez kell vinnünk tűzön-vízen át. Elhatároztuk, mi is kitűzünk egy célt magunk elé; jót szórakozunk majd, és átélünk egy nagy kalandot – bármi legyen is az.

Egy csodálatos vasárnap reggel mentem érte. – Tudod, van egy kis bökkenő – mondtam neki.

A hegyeket húszcentis porhó borította, ami síelésre kiválóan alkalmas, de lehet, hogy a bérelt kocsik nem bírja majd a jeges utakat. Nem állt szándékomban hóláncot venni egy bérelt kocsira, különben sem tudtam volna fölrakni a kerekekre. Justin okos szeméit tágra nyitva mosolygott rám:

- Csak induljunk el, Nagyi!

Szép lassan egyre feljebb jutottunk a hegyi utakon, mígnem az egyik kanyar után rettenetes kihívással találtuk szemben magunkat. Ameddig a szem ellátott, összefüggő jégtakaró borította az utat! Nyolc kocsi torlódott össze előttünk, gazdáiknak csak a kocsi alól kilógó lába árulta el, hogy a hóláncaikkal bíbelődnek családtagjaik biztatása mellett.

Nem tetszett a látvány, agyamban máris más szórakozási lehetőség után kezdtem kutatni.

- Kisfiam, lehet, hogy ez túl nagy kihívás nekünk! – fordultam Justin felé. Mi lenne, ha visszafordulnánk, és megnéznénk egy jó filmet? – akartam mondani, de unokám megelőzött:

- Tudod, nagy, azt szeretem magunkban, hogy olyan kitartóak vagyunk! – ismerősen csengett a mondat. Rájöttem, az volt a célkitűzésünk, hogy átélünk *egy nagy kalandot*.

Önbizalma némi lelkesedést öntött belém. Nem sokkal előbb elhajtottunk egy áruház előtt. Visszafordultunk, megnézni, kaphatunk-e hóláncot. De szükségesnek tartottam elmagyarázni Justinnak, hogy semmi garancia rá, hogy lesz hólánc, és arra sem, hogy fel tudom rakni, még sosem csináltam ilyet. Justin leegyszerűsítette a kérdést:

- Azért még megnézhetjük!

És komolyan elkezdett imádkozni: Drága jó Istenem, kérlek, segíts nagyinak felrakni a hóláncot, de ha mégsem tudja megcsinálni, küldj valakit segítségül! Visszhangzott bennem a célkitűzésünk a nagy kalandról, *bármilyen is az*.

Az áruházban villámgyorsan megvettük a láncokat, és újra nekiindultunk az útnak. A jól ismert kanyarban számítottam rá, hogy valaki az ott állók közül segít, de mire odaértünk, senki sem volt az úton, csak a jég.

Nehéz szívvel gondoltam kalandunk következő elemére. Mielőtt kimondtam volna az elkerülhetetlen megoldást, unokám újra elismételte:

- Nagy, én azt szeretem magunkban, hogy soha nem adjuk fel!

Ideje lenne hazamenni és megnézni egy jó filmet, gondoltam, amíg a súlyos láncokkal küszködtem.

- Segíthetek, Asszonyom? – szólalt meg egy váratlan hang mögöttem. Hátranézve egy John Waynehez hasonló férfit pillantottam meg. Néhány másodperc múlva a láncok a helyükön voltak, mi pedig folytattuk utunkat.

Alig haladtunk néhány kilométert, amikor semmivel össze nem téveszthető puffanást hallottam odalentről – az egyik lánc leesett. Nekem úgy tűnt, minden ellenünk dolgozik, lám, még a lejtő előtt itt volt az újabb kihívás. Kifogtam az ötletekből. De nem sokkal később egy férfi állt meg mellettünk furgonjával. Kiszedte a szerszámait, és megerősítette a hóláncainkat. Még megköszönni sem volt időm, máris tovaszáguldott.

A Segítség mégis velünk volt!

A napunk pedig úgy sikerült, mintha egy Disney-filmben szerepeltünk volna. A lejtőn nyüzsögtek a jókedvű emberek, szikrázóan sütött a nap, és Justin kipirult arccal csúszkált a hegyoldalon – **meglett a kalandunk, ahogy elképzeltük!**

A gyönyörű nap végén kimerülten, de elégedetten pakoltuk vissza felszerelésünket az autóba. Beültem a kormány mögé, unokám pedig mellém, és sugárzóan mosolyogva megkérdezte:

- Nagy, ugye tudod, mit szeretek magunkban a legjobban?

Bella István: Gyerekdal

Bizony, az volna jó,
hullani, akár a hó,
esőssel egy alomban
lengedezni a lombban.

Apám arra jönne,
bordáim csücskibe ülne,
ringatóznánk mindketten
szívhang és csillagközökben.

Ha szólnak: „Este van, hol vagy?”
- hinnék, maga a hold az,
csillagot cseresznyézet,
köpdösi a sötétet.

Csak lógálnánk a lábunk,
a nyár sütné a hátunk.
Nem mennénk esteledni,
nem halna meg semmi, senki.

Gyerekbölcsesek:

- Amikor a nagyinak fájnak a fogai, egyszerűen egy pohárba rakja őket.
- Egyszer olyan beteg voltam, hogy negyven kiló lázam volt!
- Hogy jó legyen, a kórházi nővéreknek teljesen sterilnek kell lennie.
- Amikor a kistesóm született, akkumulátorba kellett tenni.
- Nagyon megijedtem, mikor anya megbetegedett. Azt hittem, apa fog ránk főzni.
- Az Állatkert egy szuper hely. Olyan állatokat is lehet benne látni, amik már nem is léteznek!

Tóth A. Tamás: A könyv

A férfi már öreg volt. Óvatosan emelte lábát, amelyre nyolcvanhat év súlyos emlékei nehezedtek. Először járt ezen a környéken, és amikor meglátta a bolt kirakatát, megdermedt. Egy percig némán bámulta a szeme elé táruló látványt, majd erőt vett a meglepetésén és benyitott.

Odabent tömérdek laptop, asztali számítógép, notebook és e-book kellős közepén, akár egy bogár a szemétdombon, ott trónolt az ifjú eladó és egyik kezével a joysticket markolta, a másikkal éppen az orrát piszkálta. Valami háborús játékprogramot nyűhetett, mert az apró helyiséget betöltötte a digitális fegyverropogás.

A fiú teljesen belemerült a játékba mindaddig, amíg az öreg görnyedt alakja el nem fogta előle a kirakaton beszűrődő kevéske napfényt.

- Szép napot! Miben segíthetek? – kérdezte a srác és leállította a játékot. Olyan csönd lett, hogy az ajtófélfában percegő szű fülelve megtorpant.

- Láttam egy könyvet a kirakatban. Azt szeretném megvenni.

- Mit látott? Miféle könyvet? Talán e-book olvasót akart mondani? Ötezer regény és tízezer novella van rajta.

- Nem. Nem egy ilyen elektromos kütyüt akarok, hanem egy valódi könyvet. A kirakatban láttam kitéve. A fiú szája körül egy vigorra emlékeztető elváltozás jelent meg.

- Ja! Az csak kirakatkész. Az apám lomjai között találtam egy könyvhologramot.

- Akkor nem kell. Én valódi papírból készült valódi könyvet keresek. Tudja, fiam, amit szagolni, lapozni, számárfülezni lehet. Sajnos húsz éve is van már, hogy elégették az utolsót...

- Hardkopi könyvet? Ne vicceljen velem, nagypapa... Na, nézzük... A Google-ban rákerestem és azt írják, hogy a genfi egyezmény óta környezetvédelmi büntetnek számít a papírra nyomtatás. Tudja, az erdők miatt...

Az öreg a korát meghazudtoló indulattal a pultra csapott.

- Inkább az volt a büntet, amikor eltűzeltek mindent, ami éghető és mellőzhető volt, mert a klímaváltozás miatt nagyon hidegek lettek a telek. Be kellett szolgáltatni a könyveket is tüzelőnek. Nincs szükség rájuk, hiszen mindent digitalizáltak már és csak a helyet foglalják! Elégették a könyvtárakat, elégették a levéltárakat, mert elfogyott a gáz és az olaj! Még a vizsolyi biblia is odaveszett!

- Jól van, nagypapa, jól van, csak őrizze meg a nyugalmát és inkább menjen el a Nemzeti Múzeumba, ahol láthat még igazi könyvet.

- Én nem látni akarom, hanem megfogni...

- ...meg lapozni, meg szagolni. Értem én – fejezte be a fiú a mondatot. – Mit szól hozzá, ha letöltök magának egy szuper hologramot. A legmodernebb fejlesztés. Olyan, mint a valódi könyv, még tömege is van, simogatható, súlyosnak érzi, sőt dohos papírszagot is tudok hozzá keverni...

Az öreg legyintett.

– Az nem jó nekem. A valóság kellene – mondta, majd bánatosan megfordult és kifelé csoszogott. A fiú azonban utána szólt:

- Várjon egy pillanatot! Azt hiszem, hogy mégis van egy ötletem! – kiáltotta és a tengernyi elektronikus eszközt elkezdte odébb pakolni egy rozoga szervertáskába.

Mindkettőjük torkát kaparta a por, miközben néhány pók menekült hanyatt-homlok a bolt sötétebb sarkai felé. Mivel a szekrény egyik lába hiányzott, valaki valamikor találékony módon egy könyvvel pótolta. A fiú némi harc árán kiszabadította a könyvet és egy fémházás notebookkal helyettesítette. Megtörölgette a kötet elnyűtt borítóját és átadta az öregnek:

- Tessék! Nem kell érte fizetnie sem! Magának adom ajándékba. Valami ismeretlen szerző magánkiadású novelláskötete. Valami Holnapmagazin Kiadónál jelent meg. Nagypapám tehette ide a szekrény lába alá. Csoda, hogy nem került még tűzre.

Az öreg a kezébe vette a könyvet, majd megtántorodott és a szemében könnyek jelentek meg. A fiú ijedten kérdezte:

- Jól tetszik lenni? Ne hívjak mentőt?

Az öreg nemet intett, majd kibotorkált a boltból.

Odakint lopva körülnézett és az inge alá rejtette novelláskötetének utolsó, megmaradt példányát.

A farsang

A Vizkeresztől (január 6-tól) húshagyókeddig (hamvazószerda előtt, húsvét vasárnap előtti 47. nap), a nagyböjt kezdetéig tartó időszak elnevezése. Hagyományosan a vidám lakomák, bálók, multságok, népünnepélyek jellemzik. A farsang jellegzetessége, hogy a keresztény liturgikus naptárban nem kötődik hozzá jelentős vallási ünnep, alapvetően a gazdag néphagyományokra épül (lásd: torkos csütörtök).

A kereszténység előtti időkből származó farsangi multságokat az „erkölcsös” 16. és 17. században nem eredete, hanem bujaságot szimbolizáló szokásai miatt tiltották. A farsang csúcspontja a karnevál, hagyományos magyar nevén „a farsang farka”. Ez a farsangvasárnaptól húshagyókeddig tartó utolsó három nap, ami nagy multságok közepette, valójában télbúcsúztató is. Számos városban ekkor rendezik meg a híres karnevált (riói, velencei karnevál), Magyarországon pedig a farsang legnevezetesebb eseményét, a mohácsi busójárást.

Félreérthető hirdetések a templomokban

Mindazok számára, akiknek vannak gyerekeik, de nem tudják, van egy berendezett szoba játékokkal.

*

Kedves Hölgyek, ne feledkezzenek el a jótékonysági vásárról. Jó alkalom arra, hogy megszabaduljanak a lakásukat megtöltő felesleges dolgoktól. Hozzák el a férjeiket is!

*

Az önbizalom erősítésére létrejött csoport csütörtök este hét órakor találkozik a plébánián. Kérjük, a hátsó ajtót használják!

*

Az *Imádság és böjt lelkigyakorlat* részvételi díja tartalmazza az étkezések költségét is.

*

Péntek este hét órakor az oratóriumba járó gyerekek a plébánia nagytermében előadják Shakespeare Hamletjét. Kérjük a közösséget, vegyen részt a tragédiában!

*

A mai hittanóra témája: Jézus a vízen jár. A holnapi téma: Jézust keresve.

*

Csütörtök este babból készült vacsora lesz a plébánia nagytermében. Utána koncert.

*

A hatvanon felüliek kórusa egész nyáron szünetel, az egész plébánia hálás nekik.

*

A plébános meggyújtja a gyertyáját az oltáron álló gyertyáról. A diakónus meggyújtja a gyertyáját a plébánoséról, majd megfordul, és egyesével meggyújtja a híveket az első sorban.

*

A próféciáról szóló találkozó előre nem látható okok miatt elmarad.

Játék a szavakkal

Iszákos romár – borozmár
sok patkány – csapatkány
meghibbant sün – süsün
muzikális gorilla – zongorilla
beteg róka – kanyaróka
bágyadt róka – siróka
buta hangya – hangyagya
keresztes pók – papók

sátorozó pingvin – kempingvin
pihenő veréb – heveréb
makacs kakas – nyakakas
magányos ló – szóló
influenzás hörcsög – köhörcsög
döglött béka- békampec
öreg giliszta – gilisztata

V I C C O L D A L

Két székely utazik a vonaton. Jön a kalauz:

– Kérem a jegyeket!

Odaadják. A kalauz kilyukasztja, és visszaadja.

Erre az egyik székely a másikhoz:

– Látod, nem vette észre.

Meghallja ezt a kalauz és visszakéri a jegyeket. Nézi, forgatja őket, de nem talál semmi hibát rajtuk így visszaadja. Átmegy a szomszéd vagonba és szól az ellenőrnek, hogy nézze meg a két székely jegyét, mert valami nincs rendben. Az ellenőr átmegy, elkéri a jegyeket, de semmi hibát nem talál, ezért visszaadja. Erre az egyik székely a másikhoz:

– Látod, ő sem vette észre.

Az ellenőr visszakéri a jegyeket, nézi, nézi, de nem lát semmi hibát.

Újra visszaadja a jegyeket és a két székelyhez fordul:

– Nem büntetem meg magukat, de árulják el, hogy mit nem vettem észre!

– Hát azt, hogy a komámmal elcseréltük a jegyeinket.

A székely mondja a lányának:

– Lyányom, este itt járt a Kovács Pista fia, és megkérte a kezedet.... Igent mondtam neki.

– De idősapám, én nem akarom itthagyni a mamát! – könyörög a lány.

Az öreg megvakarja a fejét, majd azt mondja:

– Jól van, lyányom, egye fene! Magaddal viheted!

Haldoklik az öreg székely – Asszony, menj el ahhoz a paphoz, aki összeadott minket, és hívd ide!

– De miért éppen őt? – kérdezi az asszony.

– Meg akarok neki bocsátani.

Egy elmeógyógyintézet látogatása során megkérdeztem az igazgatót, hogy állapítja meg, hogy ki a beteg.

– Nagyon egyszerű. Elvégezzük a fürdőkád tesztet.

– Az mi?

– Egy kádat feltöltünk vízzel, mellé teszünk egy vödröt meg egy kanalat.

Felszólítjuk a beteget, hogy ürítse ki a kádat.

- Értem. Nagyon egyszerű. Aki nem beteg, a vödröt választja, azzal hamarabb kiürítheti! – mondtam.

– Nem, Uram, aki normális, az kihúzza a dugót a kádból. Parancsol egy ágyat az ablak közelében?

– Jaj, doktor úr, én érzem, mennyire árt, de sehogy sem tudok leszokni a dohányzásról.

– Rágógumival próbálkozott már?

– Igen, de nagyon büdösen ég.

A professzor egy röntgenfelvételt mutat a medikusoknak:

- Nézzék uraim. A beteg nagyon sántít, mert a bal lába húsz milliméterrel rövidebb, mint a másik.
- Nos, kolléga - fordul az egyik hallgatóhoz -, ön mit tenne ilyen esetben?
- Hát, én is sántítanék...

Egy férfi elmegy az orvoshoz, mert feldagadt a lába. A doktor megvizsgálja, majd a kezébe ad egy nagy szem tablettát.

- Várjon egy kicsit, hozok vizet - mondja a doki és kimegy a szobából.

A beteg nagyon türelmetlen, hamar megunja a várakozást.

Odasántikál az ivócsaphoz és gyorsan beveszi a tablettát. Ezután visszatér az orvos egy lavór vízzel.

- Na, most feloldjuk a tablettát, aztán ebben áztassa a lábát 30 percig.

Gyönyörű metálkék Porsche száguld az autópályán. Egyszer csak balról elsuhan mellette egy Trabant. A vezetője átkiabál:

- Ismeri a Trabantot?

A dolog bosszantja a Porsche tulajdonosát, és nagyobb sebességre kapcsol, megelőzve a Trabantot. Két perc múlva újra elhúz mellette a Trabant:

- Ismeri a Trabantot?

– A pimasz! – hördül fel a porschés, és padlóig nyomja a gázt. Megelőzi a Trabantot, ám az hamarosan ismét elzúg mellette:

- Ismeri a Trabantot?

– Igen! – kiáltja megadóan a porschés.

- Akkor mondja meg, hogy lehet leállítani!

Egy Mercedes összeütközik egy kerékpárossal. Megérkeznek a helyszínelők, és az őrmester igazoltatja a személygépkocsi vezetőjét, aki a szükséges papírok mellett egy plusz igazolványt is átnyújt a rendőrnek. Az őrmester áttanulmányozza, majd így szól:

- Tisztelettel kérdezem: ön szerint milyen sebességgel száguldott ez az örült biciklista?

Apa, a cukorkákat miért ilyen zörgős zacskóba csomagolják?

- Azért, hogy az egész család hallja, anyád hogyan diétázik.

Peti először hoz haza rossz osztályzatot. Apukája szomorúan nézi a lap alján díszelgő egyest.

- Ugye tudod, a rossz jegyért verés jár?

– Szerintem is – lelkenedik a nebuló. – Menjünk, én tudom, hol lakik a tanító néni!